

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αριθμός Γνωμοδότησης: 282/2014
ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Β1 Τμήμα Διακοπών
Συνεδρίαση της 28.7.2014

ΣΥΝΘΕΣΗ:

Πρόεδρος: Πέτρος Τριανταφυλλίδης, Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Μέλη: Ανδρέας Χαρλαύτης, Βασιλική Δούσκα, Ανδρέας Γραμματικός, Παναγιώτης Παναγιωτουνάκος, Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης, Ευγενία Βελώνη, Αικατερίνη Γρηγορίου, Στυλιανή Χαριτάκη, Κουήν – Τακουή Χουρμουζιάν, Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Ελένη Σβολοπούλου, Κωνσταντίνος Κηπουρός, Κυριακή Παρασκευοπούλου, Σταύρος Σπυρόπουλος, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγήτρια: Βασιλική Δούσκα, Νομικός Σύμβουλος του Κράτους.

Αριθμός Ερωτήματος : Το υπ' αριθμ. 109361/3122/23.5.2014 έγγραφο της Γενικής Γραμματέως ΥΠΕΚΑ

Περίληψη Ερωτήματος: Δεδομένου ότι η αιτούσα Μαρία Αναγνωστοπούλου – Ζαρεφοπούλου προσκομίζει μεταξύ των τίτλων της την 3757/1862 απόφαση της Γραμματείας του Υπουργείου Οικονομικών και το από 29-1-1863 πρωτόκολλο εγκατάστασης, ερωτάται εάν τα παραπάνω έγγραφα (απόφαση + πρωτόκολλο) πληρούν τους όρους και τις προϋποθέσεις του Νόμου από 17/29 Νοεμβρίου 1836 «Περί ιδιωτικών δασών» (ΦΕΚ 69/1.12.1836) και έχει εφαρμογή το άρθρο 10 του ν. 3208/2003.

Επί του ανωτέρω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, γνωμοδότησε ως εξής ομοζώνως :

Ι. ΙΣΤΟΡΙΚΟ:

Η Δ/ση Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος δίδει το κάτωθι ιστορικό για την υπό κρίση υπόθεση:

«Με τις από 23-7-2013, 5-6-2013 και 11-4-2013 αιτήσεις της η κ. Αικατερίνη Δημητροπούλου, ως πληρεξούσια της κ. Μαρίας Αναγνωστοπούλου - Ζαρειφοπούλου, ζητά να αναγνωριστούν, κατόπιν και σχετικής γνωμοδότησης του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ως ιδιωτικά τα δάση Στροφυλιάς – Βρύνης Ρισόβου. Η αιτούσα επικαλείται ως τίτλο την 3757/1862 απόφαση της Γραμματείας του Υπουργείου Οικονομικών και το από 29-1-1863 πρωτόκολλο εγκατάστασης καθώς και άλλα ταπιά, συμβόλαια και έγγραφα.

Από το σχετικό φάκελο του Αρχείου μας, προκύπτει ότι μέχρι το 1972 το δάσος Στροφυλιάς θεωρούνταν και διαχειριζόταν ως ιδιωτικό (της οικογενείας Ζαρειφοπούλου). Το έτος 1972, κατόπιν υποβολής αιτήματος άδειας κατάτμησης από τους ιδιοκτήτες εκδόθηκε το αριθμ. 2112/27-5-1972 έγγραφο του Δασαρχείου Ολυμπίας, με συνημμένη έκθεση, που κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το δάσος Στροφυλιάς ανήκει κατά πλήρη κυριότητα στο Δημόσιο, και γι' αυτό πρότεινε την απόρριψη της αιτούμενης άδειας κατάτμησης. Στη συνέχεια εκδόθηκε, σχετικά με το ιδιοκτησιακό του δάσους, το από 12-8-1972 ενημερωτικό σημείωμα του Νομικού Συμβούλου Ε. Κουρτικάκη, σύμφωνα με το οποίο κυρία του εν λόγω δάσους είναι η οικογένεια Ζαρειφοπούλου και συνεπώς δύναται η διοίκηση να χορηγήσει την αιτηθείσα άδεια.

Κατόπιν των αριθμ. 74588/338/28-8-1972 και 94178/4952/4-2-1974 διαταγών, συστάθηκαν δύο επιτροπές για την εξέταση των τίτλων των κληρονόμων Ιωάννη Ζαρειφοπούλου οι οποίες (επιτροπές) υπέβαλαν τις από 7-10-1972 και 21-6-1974 εκθέσεις τους, στις οποίες διατυπώνονται αμφιβολίες ως προς τους τίτλους και την εφαρμογή τους στο έδαφος, για τους εκεί αναφερόμενους λόγους.

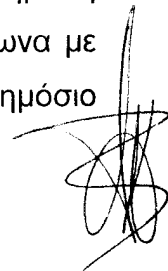
Με το 61116/6461/1976 έγγραφο του Υφυπουργού Γεωργίας παραπέμφθηκε η κρίση του ιδιοκτησιακού ζητήματος του εν λόγω δάσους στο Συμβούλιο Ιδιοκτησίας

Δημοσίων Δασών (ΣΙΔΔ), ύστερα από σχετική επισημειωματική εισήγηση του Νομικού Συμβούλου Γ. Κλεφτοδήμου, ο οποίος έλαβε υπόψη τις ως άνω εκθέσεις, το από 12-8-1972 ενημερωτικό σημείωμα του Νομικού Συμβούλου Ε. Κουρτικάκη και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου. Με το αριθ. 216215/5600/1977 νεότερο έγγραφο του Υπ. Γεωργίας ανακλήθηκε η παραπομπή στο ΣΙΔΔ, επειδή, κατά την 975/1976 γνωμοδότηση του ΝΣΚ δεν δύναται η διοίκηση, σε περίπτωση αμφισβήτησης των προβαλλόμενων από τρίτους δικαιωμάτων επί δασικών εκτάσεων να παραπέμπει τις υποθέσεις στο ΣΙΔΔ.

Στη συνέχεια το Ελληνικό Δημόσιο με την από 27-7-1982 αγωγή του ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ηλείας ζήτησε να αναγνωρισθεί η κυριότητα του στην ανωτέρω έκταση. Προς τούτο εκδόθηκε η 384/1983 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ηλείας με την οποία απορρίφθηκε ως αόριστη η ως άνω αγωγή του Ελληνικού Δημοσίου. Όπως προκύπτει από το 1966/9096/1986 έγγραφο του Δικαστικού Γραφείου Πατρών, με την 557/1986 απόφαση του Εφετείου Πατρών έγινε δεκτή η έφεση του Δημοσίου κατά της 384/1983 απόφασης και αναπέμφθηκε η υπόθεση προς εκδίκαση στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Ηλείας. Στη συνέχεια, όπως προκύπτει από τα αριθμ. 31/1989 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασεως του Πολ. Πρωτοδικείου Ηλείας της 18-10-1989, καθώς και από το 873/13-2-89 Πρακτικό ΝΣΚ, το Δημόσιο παραιτήθηκε από το δικόγραφο της από 27-7-1982 αγωγής του αλλά όχι και από το δικαίωμά του.

Εν τω μεταξύ με το αριθ. 170298/3872πε/12-7-1985 έγγραφο, που υπογράφεται από τον Υπουργό Γεωργίας, η υπηρεσία μας γνώρισε στην Μαρία Αναγνωστοπούλου - Ζαρεϊφοπούλου ότι το δάσος Στροφυλιάς Κάτω Σαμικού Ηλείας και γενικά οι δασικού χαρακτήρα εκτάσεις δεν έχουν αναγνωρισθεί ως ιδιωτικές κατά ένα των νομίμων τρόπων και ως εκ τούτου ανήκει κατά τεκμήριο στο Δημόσιο. Ενημερώθηκε επίσης με το ίδιο έγγραφο ότι εφόσον προβάλλει δικαιώματα κυριότητας στο εν λόγω δάσος θα πρέπει να ακολουθήσει τη διαδικασία που προβλέπεται από το άρθρο 8 ν. 998/79.

Στη συνέχεια, κατόπιν προβληματισμού που ανέκυψε σχετικά με τη διαχείριση του εν λόγω δάσους, (βλ. σχετική αλληλογραφία και 1976/6-11-1990 γνωμοδότηση του Γραφείου Νομικού Συμβούλου του Υπουργείου Γεωργίας), εκδόθηκε η αριθ. 103852/13202πε/3-12-90 διαταγή, που υπογράφεται από τον τότε αναπληρωτή Υπουργό Γεωργίας, και κοινοποιείται στην Μαρία Αναγνωστοπούλου, σύμφωνα με την οποία τη διαχείριση του εν λόγω δάσους θα συνεχίσει να την ασκεί το Δημόσιο

και όχι οι ιδιώτες. Σε ότι αφορά την διαχείριση του εν λόγω δάσους έκτοτε το Δασαρχείο Κρεσπίνων απάντησε με το αριθ. 44904/1189/7-4-2014 έγγραφό του, ότι το δάσος διαχειρίζεται ως δημόσιο (σχετικό είναι και το υπ' αριθ. 90928/303/3103/10-10-2012 έγγραφό του). Επίσης, αναφέρει ότι η οικογένεια Ζαρειφοπούλου, επικαλούμενη τους ίδιους ως άνω τίτλους, διεκδίκησε εκτάσεις οι οποίες κρίθηκαν δικαστικά ότι περιλαμβάνονται στην αποξηρανθείσα λίμνη Αγουλινίτσας και ότι είναι δημόσιες (σχετικές οι αριθ. 346/1975 απόφαση του Μον. Πρωτοδικείου Ηλείας και η αριθ. 578/1992 Εφετείου Πατρών).

Ήδη απαντήσαμε στην αιτούσα με το αριθ. 130219/1814/7-6-2013 έγγραφό μας, στο οποίο επαναλαμβάνουμε τα ανωτέρω, όμως επειδή αυτή επανήλθε με την από 23-7-2013 αίτησή της, και κατόπιν εντολής του Ειδικού Γραμματέα επί του αριθ. 134115/3690/5-9-2013 εγγράφου μας, υποβάλλουμε το παρόν ερώτημα.»

II. ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΥΤΩΝ

1. Στο άρθρο 10 του ν. 3208/2003, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει με το άρθρο 43 του Ν. 4280/2014 (ΦΕΚ Α- 159), ορίζονται τα εξής:

«Το Δημόσιο δεν προβάλλει δικαιώματα κυριότητας σε δάση, δασικές εκτάσεις και στις εκτάσεις των περιπτώσεων α' και β' της παραγράφου 5 του άρθρου 3 του ν. 998/1979 του παρόντος νόμου που:

I. Αναγνωρίστηκαν ως ιδιωτικά

α) Με την διαδικασία του νόμου από 17/29 Νοεμβρίου 1836 «Περί ιδιωτικών δασών» (ΦΕΚ 69/1.12.1836) β) Με τις διατάξεις του Ν. ΑΧΝ' /14.1.1888 «Περί διακρίσεως και οροθεσίας των δασών».....γ) Με αμετάκλητες αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων.....κ.λ.π.

II. Παραχωρήθηκαν κατά κυριότητα:

α) Με τις διατάξεις των νόμων ΤΣΤΕ' /16-10-1856.....β)ε) Με τις διατάξεις του Ν. 998/79 και του Ν. 1734/1987, καθώς και άλλων διατάξεων της δασικής νομοθεσίας.

III. Περιήλθαν κατά κυριότητα

α) Στους υπερθεματιστές, μετά από κατακυρωτικές εκθέσεις δημοσίων αναγκαστικών πλειστηριασμών.....

β) Σε τρίτους βάσει συμβιβαστικών πράξεων με το Ελληνικό Δημόσιο, κατά τη διαδικασία του αρθρ. 39 του Ν. 1884/90 όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρ. 14 του Ν. 2227/94, καθώς και των διατάξεων του βδ 6/1961 εφόσον αντικείμενο της συμβιβαστικής πράξης έχει αποτελέσει η κυριότητα της έκτασης και όχι οποιοδήποτε άλλο δικαίωμα τρίτων σε αυτήν.

γ)κ.λ.π.»

Κατά τη σαφή διατύπωση των ως άνω διατάξεων, οι περιπτώσεις που το Ελληνικό Δημόσιο δεν προβάλλει δικαιώματα κυριότητας επί δασών και δασικών εκτάσεων διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες:

Η πρώτη αφορά εκτάσεις που αναγνωρίστηκαν με διατάξεις νόμου, πράξεις της Διοίκησης και δικαστικές αποφάσεις ως μη ανήκουσες στην κυριότητα του Δημοσίου.

Η δεύτερη εκτάσεις που, δυνάμει διατάξεων νόμου παραχωρήθηκαν κατά κυριότητα σε ιδιώτες, και

Η τρίτη εκτάσεις που περιήλθαν σε ιδιώτες με κάποιον από τους αναφερόμενους στην υποπερίπτωση ΙΙΙ της ανωτέρω διάταξης τρόπους, μεταξύ των οποίων είναι και οι συμβιβαστικές πράξεις με το Ελληνικό Δημόσιο, δυνάμει πρακτικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Και στις τρεις ως άνω περιπτώσεις, το Δημόσιο στερείται της δυνατότητας προβολής δικαιωμάτων κυριότητας, εφόσον ιδιώτες έχουν αποκτήσει νομίμως, κατά τα προβλεπόμενα στο εν λόγω άρθρο, δικαιώματα κυριότητας επί δασών ή δασικών εκτάσεων. Συνεπώς, η αναγνώριση, παραχώρηση ή περιέλευση δικαιωμάτων κυριότητας ιδιωτών επί των εκτάσεων αυτών, αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση εφαρμογής της επίμαχης διάταξης.

Τούτο προκύπτει τόσο από την γραμματική διατύπωση του ως άνω άρθρου, που αναφέρεται σε δικαιώματα κυριότητας σε δάση και δασικές εκτάσεις, όσο και από το σκοπό που επιδιώκεται με αυτό, ο οποίος συνίσταται στην επίλυση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος των δασών και δασικών εκτάσεων που εμπίπτουν στις ρυθμίσεις του. Άλλωστε, η εν λόγω διάταξη, ως διάταξη εξαιρετικού χαρακτήρα, που

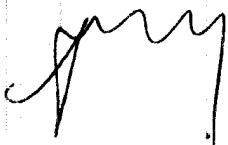
αναγνωρίζει σε ιδιώτες δικαιώματα ιδιοκτησίας σε δάση και δασικές εκτάσεις, που αποτελούν κατά το Σύνταγμα (άρθρ 24) προστατευτέα αγαθά, θα πρέπει, λόγω του χαρακτήρα της, να ερμηνεύεται στενά (Γνωμ. Ολομ. ΝΣΚ 98/2011)».

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, για να αναγνωρισθεί η κυριότητα επί δασικής εκτάσεως σύμφωνα με την παρ. Ια του άνω άρθρου πρέπει να τηρηθεί η προβλεπόμενη στο άρθρο 3 του νόμου από 17/29 Νοεμβρίου 1836 «Περί ιδιωτικών δασών» διαδικασία και να προσκομιστεί το σχετικό αποδεικτικό τήρησης αυτής.

2. Η διάταξη του άρθρου 3 του Β.Δ. της 17.11.1836 «Περί ιδιωτικών δασών» ορίζει ότι:

«Εντός ενός έτους από τη δημοσίευση του παρόντος οφείλουν οι ιδιοκτήτες των υπό τα αρθρ. 1 και 2 δασών να παρουσιάσουν εις την επί του Οικονομικών Γραμματεία τους νόμιμους τίτλους της ιδιοκτησίας των. Η Γραμματεία θέλει εξετάσει αυτούς, θέλει τους αναγνωρίσει ή απορρίψει και εις την πρώτη περίπτωσιν θέλει δώσει επίσημη την κατοχήν εις τους ιδιοκτήτες, εις δε την δεύτεραν αποπέμψει τας ελλειπούσας νομίμων αποδείξεων αξιώσεις αυτών ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων. Εις την περίπτωσιν αυτήν όμως μέχρι της τελειωτικής δικαστικής αποφάσεως περί της ιδιοκτησίας μένει η διακατοχή του διαφιλονικουμένου δάσους αναφαίρετος εις ον ευρίσκεται. Παρελθούσης της ανωτέρω προθεσμίας θεωρούνται όλα τα δάση περί των οποίων δεν παρουσιαστούν οι ως άνω απαιτούμενοι τίτλοι, ως αδιαφιλονίκητα εθνικά δάση και θέλουν διατίθενται ως τοιαύτα»

Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι τα δάση : α) είναι ιδιωτικά αν, μετά την τήρηση της διαδικασίας του άρθρ. 3 του άνω διατάγματος, αναγνωρίστηκαν ως τέτοια από το Υπουργείο Οικονομικών ή, σε αρνητική περίπτωση, από τα δικαστήρια, β) είναι δημόσια αδιαφιλονίκητα εθνικά αν δεν υποβλήθηκαν αρμοδίως και εμπροθέσμως οι απαιτούμενοι τίτλοι προς αναγνώρισή τους ως ιδιωτικών, ανεξάρτητα αν υπήρχαν ή όχι οι εν λόγω τίτλοι, και γ) προσωρινώς διακατεχόμενα από ιδιώτες, δήμους κ.λ.π., αν υποβλήθηκαν από αυτούς αρμοδίως και εμπροθέσμως οι εν λόγω τίτλοι, αλλά είτε δεν κρίθηκαν από το ως άνω Υπουργείο ακόμη, είτε κρίθηκαν μη νόμιμοι, άκυροι κ.λ.π. και συνεπεία τούτου εκκρεμεί η διαφορά στα δικαστήρια, ή δεν έγινε προσφυγή στα αρμόδια δικαστήρια ούτε από το Δημόσιο, ούτε από τους ενδιαφερόμενους. (ΑΠ 874/2006, 1053/1982, 538/1977)

Εξάλλου σημειώνεται ότι η παραχώρηση της διηνεκούς εξουσιάσεως (τεσσαρούφ.) δάσους σε ιδιώτες εγένετο κατά το Οθωμανικό Δίκαιο μόνο δια ταπίου στο οποίο αναφέρετο ρητώς ότι το παραχωρούμενο ήταν δάσος (Ολ. ΑΠ 523/2000, 1053/1982, Ολ. ΑΠ 409/1963, ΑΠ 82/1960).

III. ΠΡΟΣΚΟΜΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΙΤΛΟΙ.

α) Υπ' αριθμ. 3757/1862 απόφαση.

Τούτο αποτελεί έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών προς τον Οικονομικόν Έφορον Ολυμπίας, με το οποίο ο τότε Υπουργός της Προσωρινής Κυβέρνησης, αφού λαμβάνει υπόψη την γνωμοδότηση του Δικηγορικού Συμβουλίου, τους τίτλους των αδερφών και συγκληρονόμων Ζαρειφόπουλου ως και ότι συνεμμορφώθησαν με το άρθρο 3 του περί ιδιωτικών δασών Νόμου, τους προσκαλεί να θεωρούν τα μνημονευόμενα δάση ιδιωτικά και δίδει εντολή σ' αυτούς (Οικονομικό Έφορο Ολυμπίας και Δασονόμο Κρεσταινών), αφού συνεννοηθούν με τον Δασάρχη Μεσσηνίας να εγκαταστήσουν τους φερόμενους ιδιοκτήτες, ρητή ημέρα, στα ανωτέρω δάση συντάσσοντας επί τούτου πρωτόκολλο εγκαταστάσεως κατά τα στους τίτλους σημειούμενα όρια. Το Πρωτόκολλο εγκατάστασης να υπογράφεται από τον Οικονομικό Έφορο Ολυμπίας, Δασονόμο Κρεσταινών, Δασάρχη Μεσσηνίας, τους ιδιοκτήτες και δύο εκ των γεροντοτέρων κατοίκων ως μαρτύρων.

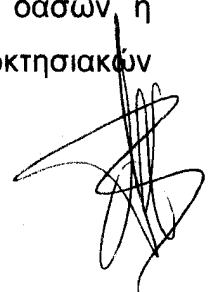
Το ανωτέρω έγγραφο, το οποίο αποτελεί διοικητική πράξη ατομικού περιεχομένου, δεν συνιστά την μνημονευόμενη στο άρθρο 3 του Ν. από 17/29 Νοεμβρίου 1836 «Περί ιδιωτικών δασών» διαδικασία αναγνώρισεως κυριότητας επί δασικής εκτάσεως, πλην σ' αυτό γίνεται μνεία ότι οι ιδιοκτήτες συνεμμορφώθησαν με το άρθρο 3 περί ιδιωτικών δασών Νόμου. Τούτο όμως, από πουθενά δεν προκύπτει, εφόσον δεν προσκομίζεται η απόφαση της επί των Οικονομικών Γραμματείας η οποία έπρεπε να έχει εκδοθεί το έτος 1937 και εάν είχε πράγματι εκδοθεί θα ήταν περιττή και η τηρηθείσα ανωτέρω, παρά τον νόμο (εφόσον σε καμμία διάταξη δεν προβλέπεται η σχετική διαδικασία), αναγνώριση κυριότητας με απόφαση Υπουργού του έτους 1862, στην οποία άλλωστε και δεν μνημονεύεται καμμία διάταξη νόμου βάσει της οποίας εκδίδεται. Εξάλλου, η γνωμοδότηση του Δικηγορικού Συμβουλίου, επίσης δεν στηρίζεται επί διατάξεων που ρυθμίζουν διαδικασία αναγνώρισης ιδιοκτητών επί δασικών εκτάσεων.

β) Το στη συνέχεια, σύμφωνα με την άνω απόφαση, συνταγέν Πρωτόκολλο εγκαταστάσεως, πέραν του ότι δεν συνοδεύεται από σχεδιάγραμμα προκειμένου να είναι σαφές εάν καταλαμβάνει τμήμα του δάσους Στροφυλιάς, συνετάγει παρά την δοθείσα δια της αποφάσεως υπουργική εντολή, μεταξύ του Έπαρχου Ολυμπίας του Οικονομικού Εφόρου και απόντων και του Δασονόμου Κρεσταινών αλλά και του Δασάρχη Μεσσηνίας κατά την υπουργική εντολή. Ούτω, η εν λόγω εγκατάσταση, πέραν του ότι εγένετο κατόπιν εντολής μη στηριζόμενης σε ρητή διάταξη που να προβλέπει τη σχετική διαδικασία, είναι και εκτός των ορίων αυτής.

Κατόπιν των ανωτέρω, δεν προκύπτει ούτε εκ του σώματος των αναφερομένων στο ερώτημα υπό κρίση τίτλων ούτε εκ των λοιπών στοιχείων του φακέλου ότι εγένετο επί την βάση του Β. Δ/τος του 1836 και δη κατ' ενάσκηση της κατά το Β.Δ/μα τούτο αποκλειστικής αρμοδιότητας της επί των Οικονομικών Γραμματείας, έλεγχος των νόμιμων τίτλων ιδιοκτησίας των ιδιωτικών δασών των φερομένων ιδιοκτητών κληρονόμων Ζαρειφοπούλου και συνεπώς δεν αναγνωρίστηκαν αυτοί κύριοι των δασών Στροφυλιάς – Βρύνης Ρισόβου με την διαδικασία του νόμου από 17/29 Νοεμβρίου 1839. Το προσκομισθέν εκ των υστέρων με το υπόμνημα των ενδιαφερομένων και διαβιβασθέν με το υπ' αριθ. 112426/3907/4.8.2014 έγγραφο της ερωτώσας Υπηρεσίας από 9/21 Νοεμβρίου 1837 Πρωτόκολλο (δυσανάγνωστο), έχει συνταγεί τον επίμαχο χρόνο στον Πύργο Ηλείας και έχει ως περιεχόμενο τον προσδιορισμό των ορίων των δασών Στροφυλιάς και Ρισόβου τα οποία φέρονται ως ιδιωτικά. Το περιεχόμενο αυτού δεν είναι αναγνώριση ιδιοκτησιακού δικαιώματος.

Περαιτέρω, σημειώνεται, ότι αναγνώριση δικαιωμάτων κυριότητας σε τρίτους επί δασικών εκτάσεων δεν θα μπορούσε να γίνει παρά μόνο με κάποιο από τους προβλεπόμενους στο προλεχθέν άρθρο νόμιμους τρόπους, στις δε αρμοδιότητες του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους όπως αυτές ορίζονται στην παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 3086/2002 (ΦΕΚ Α' 324), όπως τούτο ισχύει μετά την αντικατάστασή του με την παρ. 1 του άρθρου 16 του ν. 4110/2013 (ΦΕΚ Α' 17/23-1-2013), δεν περιλαμβάνεται η αποσαφήνιση οιονδήποτε ιδιοκτησιακών καθεστώτων. Το ΝΣΚ, που δεν περιλαμβάνεται στα όργανα της Διοίκησης που έχουν εκ του νόμου αρμοδιότητα να διατυπώνουν κρίση περί της ιδιότητας ορισμένου προσώπου ως δικαιούχου κυριότητας ή άλλων εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί δασών ή δασικών εκτάσεων, δύναται μόνο να συμβάλλει στην αποσαφήνιση ιδιοκτησιακών

καθεστώτων στην περίπτωση που τίθενται νομικά ζητήματα σχετιζόμενα με ιδιοκτησιακό καθεστώς και τα οποία ανάγονται στην ερμηνεία συγκεκριμένων διατάξεων νόμου. (Γνμδ ΝΣΚ 364/2013).

Ούτω, το ΝΣΚ δεν έχει αρμοδιότητα να ελέγξει τους λοιπούς τίτλους και έγγραφα που υπέβαλλε η αιτούσα και διαβιβάζονται με το ερώτημα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

IV. Κατόπιν των ανωτέρω, η αρμόζουσα στο ερώτημα απάντηση είναι ότι τα έγγραφα 3757/1862 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών και το αρ. από 29-1-1863 πρωτόκολλο εγκατάστασης δεν πληρούν τους όρους και τις προϋποθέσεις αναγνώρισης δικαιώματος κυριότητας επί δασών κατά τις διατάξεις του Νόμου από 17/29 Νοεμβρίου 1836 «Περί ιδιωτικών δασών» και δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 10 του ν. 3208/03.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 15/9/2014

Ο Πρόεδρος Β1 Τμήματος Διακοπών

Η Εισηγήτρια

Πέτρος Γριανταφυλλίδης

Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Βασιλική Δούσκα

Νομικός Σύμβουλος του Κράτους